

[Justitsministeren.]

Jensen ikke staar bag disse Angreb, det vilde være ganske umuligt og ganske ufatteligt, for det vilde jo være i den Grad i Strid med det ærede Medlems Optræden her, at det ikke kan tænkes —, jeg skal efter disse Bemærkninger til det ærede Medlem Hr. Frede Nielsen og efter de Bemærkninger, jeg i øvrigt har gjort til de enkelte Medlemmer, vende tilbage til Lovforslaget, idet jeg skal slutte med at anbefale det, som det nu foreligger med de af mig stillede Ændringsforslag, tiltraadt af et Flertal i Udvalget. Jeg tror, at der ved dette Lovforslag gennemføres en Revision og en å jour-Føring efter de Erfaringer, vi har indhentet i det forløbne Aar, som nok skal vise sig at bære gode Frugter, og som formentlig ogsaa vil betyde, hvad jeg lægger umaaelig megen Vægt paa, at der nu kan blive Ro om hele dette Spørgsmaal.

Første Næstformand (Arnth Jensen):

Det ærede Medlem Hr. Bertel Dahlgaard har Ordet for en kort Bemærkning.

Bertel Dahlgaard: I Anledning af det Ændringsforslag, det ærede Medlem Fru Kirsten Gloerfelt-Tarp har stillet under denne Behandling om straks at ophæve Adgangen til Anvendelse af Dødsstraf, vil jeg gerne henvise til mine Udtalelser om Spørgsmaalet Dødsstraf, som jeg fremsatte her i Tinget i Fjor den 26. Maj, og som findes i Folketingstidende for 1945 Sp. 175.

Jeg tror, at mange, mange Mennesker har haft det svært, naar de skulde tage deres Standpunkt i denne Sag. For mange har Argumenterne for og imod taarnet sig op, og det har for mange været vanskeligt at naa frem til en endelig Afgørelse. Men jeg vil sige, at jeg tror ikke, en fornyet Diskussion om denne Sag vil bringe noget nyt. Hver enkelt maa for sig selv tage sin Beslutning, og intet Partibaand bør her i Tinget binde nogen.

Jeg skal derfor indskrænke mig til at understrege, at hvis det ærede Medlem Fru Kirsten Gloerfelt-Tarps Ændringsforslag forkastes, vil der være tilbage den fulde Benaadningsret i Justitsministerens Haand over for de Tilfælde, hvor individuelle menneskelige Forhold maa tale for Anvendelse af Benaadning.

Saa vilde jeg gerne endnu gøre en Bemærkning i Tilknytning til den Forhandling, der fandt Sted her i Gaar, da jeg ser, at enkelte Blade har refereret, at jeg skulde have sagt, at Forræderi straffes haardere i Danmark end i Norge. Noget saadant har

jeg selvfølgelig ikke sagt. En generel Sammenligning er her utvivlsomt ikke mulig eller i hvert Tilfælde meget vanskelig paa Grund af, at Forhold og Forudsætninger paa mange Omraader ligger saa forskelligt i de to Lande. Det, jeg derimod ønskede at sige, var, at man i Norge med Hensyn til dem, der har forbrudt sig i mindre Grad, har en langt mere positiv og frugtbar Indstilling over for alle de Problemer, der knytter sig til Bestræbelserne for at føre de paagældende tilbage til normalt Samfundsliv. Det er paa dette Punkt jeg har tilladt mig at kalde paa en tilsvarende Indstilling herhjemme.

Justitsministeren (Elmqvist): Jeg vil gerne sige til det ærede Medlem Fru Kirsten Gloerfelt-Tarp næst at bede undskyldt, at jeg ikke fik svaret det ærede Medlem i mit Indlæg, at jeg kan ikke anbefale at stemme for det af det ærede Medlem stillede Ændringsforslag. Naar hele Rigsdagen sidste Sommer har været enig om at indføre Dødsstraf for de Forbrydelser, hvor Domstolene maatte anse det for fortjent, og naar intet har ændret sig i Forholdene, men tværtimod, efter min Mening, de Oplysninger, man har faaet ved de stedfunde Forhør, har været af en saadan Karakter, at man maa synes, hvor meget man ellers maatte være betænkelig ved Dødsstraf, at det vilde være helt urimeligt, om ikke Straffen der blev Dødsstraf, kan jeg ikke se, at det vilde være rigtigt at foretage en Ændring i dette Forhold i Øjeblikket. Jeg maa derfor anbefale at stemme imod det paagældende Ændringsforslag.

Til det ærede Medlem Hr. Bertel Dahlgaard vil jeg gerne sige, at det er jo rigtigt nok, der ligger en Ret hos Justitsministeren til at gøre Indstilling til Kongen om Benaadning, hvor særlige Forhold maatte foreligge, men jeg er efter nøje Overvejelser angaaende dette meget alvorlige og vigtige Spørgsmaal kommet til det Resultat, at der maa kræves ganske særlige Forhold for at motivere en Indstilling fra Justitsministeren til Kongen om Benaadning. Naar vedkommende er dømt til Døden enten ved to Instanser eller eventuelt ogsaa ved Højesteret, og de paagældende Domsmyndigheder ikke har gjort Brug af deres Ret til at indstille til Benaadning, maa Hovedregelen være, at da maa Dødsdommen eksekveres, da kan Eksekveringen ikke være afhængig af, om der det ene Øjeblik sidder en Justitsminister med en blødere Psyke og det næste Øjeblik sidder en Justitsminister med en noget strengere Indstilling. Hovedregelen